

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 05/ສພຊ

ມະຕິຕົກລົງ

ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ກ່ຽວກັບການຕົກລົງຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ

ວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫລ່ງນ້ຳ.

- ອີງຕາມມາດຕາ 40 ຂໍ້ 2 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນແລະ ມາດຕາ 2 ຂໍ້ 2 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ;

- ອີງຕາມການສະເໜີຂອງທ່ານ ຄຳອ້ວນ ບຸບຜາ ລັດຖະມົນຕີ ວ່າການກະຊວງ ຍຸຕິທຳ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ພາຍຫລັງໄດ້ຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫລ່ງນ້ຳ; ກອງປະຊຸມເທື່ອທີ 9 ສະໄໝສາມັນຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ III ໃນວາລະປະຊຸມຕອນບ່າຍຂອງວັນສຸກ, ວັນທີ 11 ຕຸລາ 1996

ຕົກລົງ:

ມາດຕາ 1: ຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫລ່ງນ້ຳ ດ້ວຍຄະແນນສຽງຢ່າງເປັນເອກະສັນ.

ມາດຕາ 2: ມະຕິຕົກລົງສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 11 ຕຸລາ 1996
ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ
ສະໝານ ວິຍະເກດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ເລກທີ 126 ສປປ

ລັດຖະດຳລັດ

ຂອງປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ
ແລະຊັບພະຍາກອນແຫລ່ງນ້ຳ

- ອີງຕາມລັດຖະທຳມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວໝວດທີ V ມາດຕາ 53, ຂໍ້ 1;
- ອີງຕາມມະຕິຕົກລົງຂອງກອງປະຊຸມເທື່ອທີ 9 ສະໄໝສາມັນ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ III ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫລ່ງນ້ຳ ສະບັບເລກທີ 005 ລົງວັນທີ 11 ຕຸລາ 1996;
- ອີງຕາມການສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 08 / ຄປຈ, ລົງວັນທີ 16 ຕຸລາ 1996.

ປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດຳລັດ:

- ມາດຕາ 1: ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫລ່ງນ້ຳ.
- ມາດຕາ 2: ລັດຖະດຳລັດສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 2 ພະຈິກ 1996

ປະທານປະເທດ

ໜູຮັກ ພູມສະຫວັນ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 02-96

ວັນທີ 11/10/1996.

ກົດໝາຍ

ວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ໝວດທີ I

ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຫນ້າທີ່ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ກຳນົດຫຼັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ຈຳເປັນ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ, ຊຸດຄນ, ນຳໃຊ້, ພັດທະນານ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ຢູ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແນໃສ່ປົກປັກຮັກສາ ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ໃຫ້ຄົງຕົວຕະຫລອດໄປ ທັງຮັບປະກັນປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບເພື່ອຕອບສະໜອງ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທາງດ້ານຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ, ສົ່ງເສີມກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ອຸດສາຫະກຳ, ພັດທະນາເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ທັງຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ມາດຕາ 2. ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ນ້ຳແມ່ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຊະນິດໜຶ່ງທີ່ເປັນທາດແຫລວ ຊຶ່ງແມ່ນຊັບພະຍາກອນຕນຕໍ່ ແລະ ພື້ນຖານກ່ວາໝູ່ ໃນບັນດາຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ.

ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ແມ່ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຫລື ບໍ່ມີຊີວິດ ຢູ່ໃນນ້ຳ ຫລື ໃນແຫຼ່ງນ້ຳ ເຊັ່ນ: ພືດ, ສັດນ້ຳ, ຫີນ, ຫີນແຮ່, ຊາຍ, ຕົມ, ແຮ່ທາດ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 3. ແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ ອ່າງຮັບນ້ຳ

ແຫຼ່ງນ້ຳ ແມ່ນສະຖານທີ່ ບ່ອນທີ່ມີການຕາໂຮມ, ອາໄສ, ພັກຕົວ ຫລື ເຄື່ອນໄຫຼແບບຖາວອນ ຫລື ຊົ່ວຄາວຂອງນ້ຳທຳມະຊາດ. ແຫຼ່ງນ້ຳມີຢູ່ເທິງຫນ້າດິນ, ໃຕ້ດິນ ແລະ ໃນອາກາດ.

ແຫຼ່ງນ້ຳຫນ້າດິນ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳທີ່ຢູ່ເທິງຫນ້າດິນ ຊຶ່ງເປັນສາຍຍາວຕິດຕໍ່ກັນ, ເປັນຈຸດ ເຊັ່ນ: ແມ່ນ້ຳ, ລຳເຊ, ຫ້ວຍ, ໜອງ, ຄອງ, ບົງ, ທາມ, ເບືອມ, ນ້ຳອອກບໍ່ເປັນຕນ.

ແຫຼ່ງນໍ້າໃຕ້ດິນ ແມ່ນແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ຢູ່ພື້ນດິນເປັນຊັ້ນ, ເປັນຜຽງ, ເປັນສາຍ ຫລື ປົນກັນກັບ ເນື້ອດິນ.

ແຫຼ່ງນໍ້າອາກາດ ແມ່ນແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ຢູ່ໃນອາກາດ ທີ່ມີສະພາບເປັນອາຍ ຫລື ເປັນເມັດນ້ອຍໆ ໂຮມກັນຢູ່ເຊັ່ນ: ໝອກ, ເມກ, ຝົນ, ໝາກເຫັບ.

ອ່າງຮັບນໍ້າ ແມ່ນຂອບເຂດເນື້ອທີ່ດິນ ແລະ ເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ທຸກຕອນ ຕັ້ງແຕ່ຍອດນໍ້າ ຈົນຮອດ ບາກນໍ້າ ບ່ອນທີ່ມີສັນປັນນໍ້າ ແລະ ບ່ອນທີ່ເຮັດໃຫ້ເມັດຝົນທີ່ຕົກລົງມາ ໄຫຼໂຮມກັນເຂົ້າເປັນລະບົບ ແຫຼ່ງນໍ້າ.

ມາດຕາ 4. ກຳມະສິດກ່ຽວກັບ ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ແມ່ນກຳມະສິດຂອງວົງຄະນະຍາດແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງລັດເປັນ ຕົວແທນໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກຳນົດການແບ່ງປັນ ໃຫ້ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ຊົມໃຊ້ຢ່າງທີ່ວ່າເຖິງ ແລະ ສົມ ເຫດສົມຜົນ. ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງຈະມີສິດຄອບຄອງນໍ້າໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາ ກອນແຫຼ່ງນໍ້າເຂົາໃນກົດຈະການໃດໜຶ່ງໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກອົງການທີ່ມີສິດຫນ້າທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງ ແລ້ວເທົ່ານັ້ນ ຍົກເວັ້ນການນໍາໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍ ຕາມທີ່ກົດໝາຍສະບັບນີ້ໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 5. ການສົ່ງເສີມ, ການພັດທະນາ, ການປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ລັດຖະບານສົ່ງເສີມການພັດທະນາ, ການຂຸດຄົ້ນ, ນໍາໃຊ້, ອະນຸລັກ ແລະ ປົກປັກຮັກສາ ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ລວມທັງການ ສະກັດກັ້ນຜົນຮ້າຍຈາກນໍ້າ ແລະ ທຸກການກະທຳທີ່ຈະ ເຮັດໃຫ້ນໍ້າປົກແຫ້ງ.

ມາດຕາ 6. ຫຼັກການພື້ນຖານການຄຸ້ມຄອງ, ການນໍາໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ການຄຸ້ມຄອງ, ການນໍາໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ຕ້ອງດຳເນີນໄປຕາມຫຼັກການຄຸ້ມ ຄອງແບບລວມສູນ, ຄົບຊຸດ, ຄົບວົງຈອນ ຕາມແຜນການຈັດສັນ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 22 ຂອງ ກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 7. ພັນທະໃນການປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການນໍາໃຊ້ ແລະ ປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ດຳເນີນໄປຢ່າງ ມີປະສິດທິຜົນນັ້ນ ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງມີພັນທະ ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ, ການນໍາໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ໝວດທີ II
ການສຳຫລວດ, ການຂຶ້ນບັນຊີ
ແລະ ການກຳນົດປະເພດແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ ອ່າງຮັບນ້ຳ

ມາດຕາ 8. ການສຳຫລວດ ແລະ ການຂຶ້ນບັນຊີ

ກະຊວງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງວຽກງານການສຳຫລວດຂຶ້ນບັນຊີແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ ອ່າງຮັບນ້ຳ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍສົມທົບ ກັບຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 9. ການກຳນົດປະເພດແຫຼ່ງນ້ຳ

ເພື່ອຮັບໃຊ້ແຜນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ຢູ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ, ໃຫ້ຈັດແຫຼ່ງນ້ຳເປັນປະເພດຕາມຈຸດປະສົງຕາມຕໍ່ ດັ່ງນີ້:

1. ແຫຼ່ງນ້ຳດື່ມ ແລະ ແຫຼ່ງນ້ຳໃຊ້ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ການບໍລິໂພກ ແລະ ອຸບປະໂພກ ຂອງປະຊາຊົນ;
2. ແຫຼ່ງນ້ຳສະຫງວນ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາສັດ, ພືດ, ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ ແລະ ອື່ນໆ ລວມທັງສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ, ສິ່ງທີ່ມີຄວາມຫມາຍສຳຄັນ ແລະ ມີຄຸນຄ່າພິເສດ;
3. ແຫຼ່ງນ້ຳເພື່ອການຊົນລະປະທານ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອຕອບສະໜອງ ໃຫ້ແກ່ການຜະ ລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ການລ້ຽງສັດ;
4. ແຫຼ່ງນ້ຳເພື່ອການຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ;
5. ແຫຼ່ງນ້ຳອຸດສາຫະກຳ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ;
6. ແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອການເດີນເຮືອ ແລະ ການຂົນສົ່ງທາງນ້ຳ;
7. ແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການທ່ອງທ່ຽວ;
8. ແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອຮັກສາສຸຂະພາບອະນາໄມ ແມ່ນແຫຼ່ງນ້ຳທີ່ຈັດສັນໄວ້ ເພື່ອຮັບໃຊ້ສຸຂະພາບ ແລະ ການ ປົ່ນປົວ.

ມາດຕາ 10. ປະເພດອ່າງຮັບນ້ຳ

ອ່າງຮັບນ້ຳ ມີສາມປະເພດ ຄື: ອ່າງຮັບນ້ຳແມ່, ອ່າງຮັບນ້ຳສາຂາ ແລະ ອ່າງຮັບນ້ຳກິ່ງ-ງ່າ.

1. ອ່າງຮັບນ້ຳແມ່ ແມ່ນອ່າງຮັບນ້ຳແມ່ນ້ຳຂອງ ຊຶ່ງຢູ່ໃນດິນແດນສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.
2. ອ່າງຮັບນ້ຳສາຂາ ແມ່ນອ່າງແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຢູ່ໃນດິນແດນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ທີ່ເປັນສາຂາແມ່ນ້ຳຂອງ ຫຼືສາຂາແມ່ນ້ຳອື່ນໆ.

3. ອ່າງຮັບນຳກິ່ງ-ງ່າ ແມ່ນອ່າງ ແຫຼ່ງນຳ ທີ່ຕິກໃສ່ສາຂາແມ່ນຳຂອງ ຫຼືສາຂາແມ່ນຳອື່ນໆ ຊຶ່ງຢູ່ໃນດິນແດນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນຳເປັນຜູ້ຈັດປະເພດ ແລະ ກຳນົດຂອບເຂດຂອງອ່າງຮັບນຳຕາມ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 11. ການຈັດສັນແຫຼ່ງນຳ ແລະ ອ່າງຮັບນຳ

ໃນການຈັດສັນແຫຼ່ງນຳ ແລະ ອ່າງຮັບນຳ ໃຫ້ອົງຕາມການສຳຫລວດ ແລະ ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ຕ່າງໆ ເພື່ອກຳນົດການແບ່ງປັນ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳ ໃຫ້ຖືກຕາມ ເປາຫມາຍ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ.

ມາດຕາ 12. ການກຳນົດການແບ່ງປັນນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳ

ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳ ທີ່ມີຢູ່ໃນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະ ໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຖືກຊົມໃຊ້ຢ່າງທີ່ວ່າເຖິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມເປາຫມາຍ ລັດຖະບານຈະເປັນຜູ້ກຳນົດ ການແບ່ງປັນນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳ.

ໝວດທີ III

ການນຳໃຊ້ນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳ

ມາດຕາ 13. ເປາຫມາຍຂອງການນຳໃຊ້ນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳ

ນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳ ສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນເປາຫມາຍຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການບໍລິໂພກ ແລະ ອຸປະໂພກ ໃນຄອບຄົວ, ການຊົມລະປະທານ, ການຫາປາ, ລ້ຽງປາ ແລະ ສັດນຳອື່ນໆ, ການຜະ ລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ການລ້ຽງສັດ, ການຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ, ການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ, ການ ຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ, ການກິລາ, ການພັກຜ່ອນ, ການແພດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ອື່ນໆ.

ການນຳໃຊ້ນຳ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ພະລັງງານໄຟຟ້າ ແລະ ການຊົມລະປະທານນັ້ນ ຈະມີຂໍ້ກຳ ນົດສະເພາະ.

ນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳໃດໜຶ່ງ ສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນເປາຫມາຍການນຳໃຊ້ໃດ ໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍເປາຫມາຍກໍໄດ້ ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີ ແລະ ຄວາມເໝາະສົມ. ສຳລັບແຫຼ່ງນຳໃຕ້ດິນຕ້ອງ ສະຫງວນໄວ້ ເປັນແຫຼ່ງນຳດັ້ມ ແລະ ນຳໃຊ້ເປັນຕົ້ນຕໍ, ສ່ວນການນຳໃຊ້ນຳໃຕ້ດິນເຂົ້າໃນກິດຈະການ ຂະຫນາດກາງ ແລະ ຂະຫນາດໃຫຍ່ນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 14. ສິດໃນການນຳໃຊ້ນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງມີສິດນຳໃຊ້ນຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນຳເຂົ້າໃນ ການໃຊ້ສອຍໃນຄອບຄົວ ຫລື ໃນການດຳເນີນທຸລະກິດ.

ສິດໃນການນຳໃຊ້ນີ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນີ້ມີສາມລະດັບດັ່ງນີ້: ຂະໜາດນ້ອຍ, ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່.

ສິດໃນການນຳໃຊ້ນີ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນີ້ ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບແຜນການຈັດສັນແຫຼ່ງນີ້.

ມາດຕາ 15. ການນຳໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍ

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍ ແມ່ນການນຳໃຊ້ນີ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນີ້ ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນລັກສະນະທຸລະກິດ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງນີ້:

1. ໃຊ້ສອຍໃນຄອບຄົວ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນລວມຂອງບ້ານ ຫລື ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ກິລາ;
2. ຫາປາ, ລ້ຽງປາ ຫລື ສັດນ້ຳອື່ນໆ;
3. ຊຸດຄນເອົາດິນ, ຫີນ, ຫີນແຮ່, ຊາຍ, ຕົມ ແລະ ພືດອື່ນໆທີ່ມີຢູ່ໃນ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນີ້;
4. ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ລ້ຽງສັດຂັ້ນພື້ນຖານຂອງຄອບຄົວ.

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍນັ້ນຈະປະຕິບັດໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກບໍ່ມີການເກືອດທຳມາດຈາກກະຊວງ ຫລື ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 16. ການນຳໃຊ້ຂະໜາດກາງ

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດກາງ ແມ່ນການນຳໃຊ້ນີ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນີ້ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງນີ້:

1. ກໍ່ສ້າງຝາຍ ຫລື ເຂື່ອນຂະໜາດນ້ອຍ, ສ້າງສິ່ງກົດກັ້ນເພື່ອຢຸດ ຫລື ປຸງທາງໄຫຼຂອງນ້ຳ ຫລື ສ້າງຝາຍ, ຄັນຄູຕັດຜ່ານສາຍນ້ຳ ເພື່ອໃຊ້ເປັນທາງທຽວ ຫລື ສ້າງເປັນອ່າງເກັບນ້ຳ ຂະໜາດນ້ອຍ ສຳລັບໃຊ້ຜະລິດ ພະລັງງານໄຟຟ້າ ຫລື ຊົນລະປະທານ, ລ້ຽງສັດ, ຫາປາ ແລະ ອື່ນໆ;
2. ຊຸດຄນເອົາຫີນ, ຫີນແຮ່, ຊາຍ, ດິນ, ຕົມ, ແຮ່ທາດ, ຕນໄມ້ ຫລື ອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ໃນ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນີ້ ຊຶ່ງມີຜົນກະທົບເບົາບາງຕໍ່ທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ;
3. ຕິດຕັ້ງເຄື່ອງຈັກດູດນ້ຳຂະໜາດນ້ອຍ ເພື່ອດຳເນີນການຜະລິດ ຫລື ການບໍລິການທີ່ບໍ່ແມ່ນການໃຊ້ສອຍໃນຄອບຄົວ;
4. ນຳໃຊ້ແຫຼ່ງນີ້ ເພື່ອການທຸລະກິດທ່ອງທ່ຽວ, ທຸລະກິດກິລາ ແລະ ທຸລະກິດວັດທະນະທຳ.

ມາດຕາ 17. ການນຳໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່

ການນຳໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ ແມ່ນການນຳໃຊ້ນີ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນີ້ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງນີ້:

1. ສ້າງອ່າງເກັບນ້ຳຂະໜາດກາງ ແລະ ໃຫຍ່ ເພື່ອຈຸດປະສົງ ການຊົນລະປະທານ, ບໍລິໂພກ, ອຸບປະໂພກ, ຜະລິດພະລັງງານໄຟຟ້າ;

2. ກໍ່ສ້າງອາຄານ ຫລື ການຕິດຕັ້ງໂຮງຈັກ, ໂຮງງານ, ອຸປະກອນ, ກົນຈັກຂະໜາດໃຫຍ່ ຢູ່ໃນ ເຂດແຫຼ່ງນໍ້າ, ຢູ່ໃກ້ຄຽງ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນໍ້າ;

3. ນໍາໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ໃນປະລິມານທີ່ສູງ ເຂົ້າໃນຂະບວນການຜະ ລິດຂອງໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ.

ມາດຕາ 18. ການນໍາໃຊ້ແຕ່ລະປະເພດ

ການນໍາໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດ. ສຳລັບການນໍາໃຊ້ຂະໜາດກາງ ແລະ ການນໍາໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ຂໍອະນຸຍາດ, ຂຶ້ນທະບຽນ ຫລື ເຮັດສັນຍາ. ນອກຈາກນີ້ສຳລັບ ການນໍາໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ນັ້ນ ຕ້ອງມີບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ, ບົດວິພາກຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດ ລ້ອມ, ສັງຄົມ ແລະ ການແກ້ໄຂຜົນກະທົບດັ່ງກ່າວຢ່າງຄັກແນ່.

ມາດຕາ 19. ການຄຸ້ມຄອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ການຄຸ້ມຄອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມການຄຸ້ມຄອງແບບລວມສູນ ແລະ ແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ຕາມແຕ່ລະຂະໜາດ ແລະ ສິດໃນການນໍາໃຊ້ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 14 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ການນໍາໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ ແມ່ນລັດຖະບານເປັນຜູ້ອະນຸມັດ.

ການນໍາໃຊ້ຂະໜາດກາງ ແມ່ນອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນຜູ້ອະນຸມັດ, ແຕ່ສຳລັບການນໍາໃຊ້ຂະ ໜາດກາງ ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກລັດຖະບານ.

ສ່ວນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາການນໍາໃຊ້ນັ້ນ ມອບໃຫ້ຂະແໜງການ ແລະ ອຳ ນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເປັນຜູ້ປະຕິບັດ.

ໝວດທີ IV

ການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ແລະ

ການຄຸ້ມຄອງ ກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ

ມາດຕາ 20. ກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ

ກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ແມ່ນກິດຈະການກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງ, ຊຸດ, ເຈາະ, ຕິດຕັ້ງ, ປັບ ປຸງ, ເສີມຂະຫຍາຍ ແລະ ສ້ອມແປງອ່າງນໍ້າ ຫລື ອ່າງເກັບນໍ້າ, ສະ, ນໍ້າສ້າງ, ນໍ້າບາດານ, ຮ່ອງ, ຄູ ຫລື ທໍ່ລະບາຍນໍ້າ ເພື່ອຂຸດຄົ້ນ, ລວບລວມ, ທົດຫລືເກັບນໍ້າຈາກ ແຫຼ່ງນໍ້າໜ້າດິນ, ແຫຼ່ງນໍ້າໃຕ້ດິນ ຫລື ແຫຼ່ງ ນໍ້າໃນອາກາດ ເພື່ອນໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນເປາໝາຍໃດໜຶ່ງ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 13 ຂອງກົດ ໝາຍສະບັບນີ້ ລວມທັງກິດຈະການກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນຜົນຮ້າຍ ຈາກໄພນໍ້າຖ້ວມ, ໄພແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ໄພເຊາະເຈື່ອນ.

ມາດຕາ 21. ການດຳເນີນກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ຈະດຳເນີນກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າໃດຫນຶ່ງໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອ ຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກອົງການທີ່ມີສິດຫນ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເທົ່ານັ້ນ ຍົກເວັ້ນແຕ່ກິດຈະການ ພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າຂະໜາດນ້ອຍ ທີ່ບໍ່ແມ່ນເປາຫມາຍເກືອດຫ້າມ.

ມາດຕາ 22. ຫລັກການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ

ກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຫລັກການດັ່ງນີ້:

1. ຕ້ອງດຳເນີນໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແຜນແມ່ບົດ, ແຜນພັດທະນາ ແຕ່ລະໄລຍະຂອງ ແຕ່ລະຂະແໜງການ ແລະ ແຜນກໍ່ສ້າງຂອງແຕ່ລະ ໂຄງການທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດ;
2. ຕ້ອງຮັບປະກັນ ການອະນຸລັກນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຄວາມສວຍງາມ ຂອງທິວທັດທຳມະຊາດ;
3. ຕ້ອງປ້ອງກັນຜົນຮ້າຍຕ່າງໆຈາກນໍ້າ;
4. ຕ້ອງດຳເນີນພາຍໃຕ້ການກວດກາ ຂອງອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາ ກອນແຫຼ່ງນໍ້າ.

ມາດຕາ 23. ການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ

ຂະແໜງການ ແລະ ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ມີຫນ້າທີ່ ອອກລະບຽບການ ກ່ຽວກັບກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ດຳເນີນກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ມີຫນ້າທີ່ປົວ ລະບັດ, ປົກປັກຮັກສາສິ່ງກໍ່ສ້າງຂອງຕົນ ໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບດີ ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ໄດ້ຊົມໃຊ້ ຫລື ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຈາກກິດຈະ ການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ມີຫນ້າທີ່ປະກອບສ່ວນ ເຂົ້າໃນການໃຫ້ຂໍ້ມູນ, ປົວລະບັດ, ປົກປັກຮັກສາກິດ ຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້ານັ້ນ.

ມາດຕາ 24. ທຶນປະກອບສ່ວນ ໃນການປົກປັກຮັກສາ ຕນກຳເນີດຂອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ຕ້ອງມີທຶນປະ ກອບສ່ວນ ໃນການປົກປັກຮັກສາຕນກຳເນີດຂອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ.

ມາດຕາ 25. ການສົ່ງເສີມການປົກປັກຮັກສາ ການພັດທະນາຕນກຳເນີດຂອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງ ນໍ້າ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການຜະລິດ ພະລັງງານໄຟຟ້າ

ລັດຖະບານສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ເຂົ້າໃສ່ການຜະ ລິດ ພະລັງງານໄຟຟ້າຂະໜາດໃຫຍ່, ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ ຢູ່ແຫຼ່ງນໍ້າບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນ

ໄຂ ສ້າງພະລັງງານໄຟຟ້າ. ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງທ່າແຮງ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງມັນ, ບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ຄວນສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ຫລາຍແຫ່ງ ຫລື ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດຫລາຍດ້ານ ແບບມີແຜນການໃນລຳນຳດຽວກັນ.

ໃນການສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງການປົກປັກຮັກສາຕົ້ນກຳເນີດຂອງນໍ້າ, ປ່າໄມ້, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ການປ້ອງກັນໄພນໍ້າຖ້ວມ, ການສະຫນອງນໍ້າ, ການຊົນລະປະທານ, ການຄົມມະນາຄົມທາງນໍ້າ, ການຫາປາ, ລ້ຽງປາ, ສັດນໍ້າ ແລະອື່ນໆ.

ມາດຕາ 26. ການສົ່ງເສີມໃຫ້ປະຊາຊົນສ້າງອ່າງເກັບນໍ້າ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ປະຊາຊົນສ້າງອ່າງເກັບນໍ້າ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ການຜະລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ລ້ຽງສັດ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ມີໜ້າທີ່ປຸກລະດົມ ແລະ ມີວິທີການຊຸກຍູ້ຢ່າງເໝາະສົມ ເຊັ່ນ: ມີນະໂຍບາຍໃຫ້ສິນເຊື່ອ, ຍົກເວັ້ນ ຫລື ລຸດຜ່ອນພາສີອາກອນເປັນຕົ້ນ .

ມາດຕາ 27. ການອວ່າຍ,ແຍກຫລືປ່ຽນທາງໄຫຼຂອງນໍ້າ

ໃນກິດຈະການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້ານັ້ນ ສຳຫລັບຂະໜາດນ້ອຍ ການອວ່າຍ, ແຍກ ຫລື ປ່ຽນທາງໄຫຼຂອງນໍ້າ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອຳນາດການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ຫລືກຳແພງນະຄອນ; ຂະໜາດກາງ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດຖະບານ; ຂະໜາດໃຫຍ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 28. ການໂຍກຍ້າຍປະຊາຊົນ

ໃນເມື່ອມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໂຍກຍ້າຍປະຊາຊົນ ອອກຈາກສະຖານທີ່ ແລະ ບໍລິເວນໂຄງການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້ານັ້ນ ເຈາຂອງໂຄງການ ຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ໃນການຊອກບ່ອນຢູ່ອາໄສ ແລະ ທີ່ທຳມາຫາກິນ ອັນເໝາະສົມໃຫ້ເຂົາເຈາ. ທິນທີ່ຈະນຳໃຊ້ເຂົາໃນການໂຍກຍ້າຍ, ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ຫລື ໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍແກ່ປະຊາຊົນນັ້ນ ແມ່ນໃຫ້ຄິດໄລ່ເຂົາ ໃນມູນຄ່າການລົງທຶນຂອງໂຄງການ.

**ໝວດທີ V
ການປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ**

ມາດຕາ 29. ການປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ມີພັນທະປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ນໍ້າຕົ້ນເຂີນ, ປົກແຫ້ງ, ເປີະເປື້ອນ ຫລື ເນົ່າເຫມັນ ແລະບໍ່ໃຫ້ກໍ່ຜົນເສຍຫາຍແກ່ນໍ້າ, ຊັບພະຍາກອນແຫລ່ງນໍ້າ, ຊັບສົມບັດສາທາລະນະ ແລະຊັບສົມບັດຂອງບຸກຄົນອື່ນ. ການນຳໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າຕ້ອງມີການປະຢັດ ແລະ ໃຫ້ມີມາດຕະການຫລຸດຜ່ອນ ຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ສິ່ງ

ແວດລ້ອມ ແລະ ຄວາມສວຍງາມຂອງທຳມະຊາດ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີພັນທະປົກປັກຮັກສາ, ພື້ນຟູ ແລະ ບູລະນະຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ແລະ ດິນ ໃນເຂດອ່າງຮັບນ້ຳໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມແຜນຈັດສັນແຫຼ່ງນ້ຳ, ປ່າໄມ້, ທີ່ດິນ ແລະ ລະດູການຢ່າງເຂັ້ມງວດ ໂດຍສະເພາະໃນເຂດບໍລິເວນຕນກຳເນີດຂອງນ້ຳ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ.

ລັດຖະບານຈະເປັນຜູ້ກຳນົດເຂດປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເຂດສະຫງວນ ເພື່ອອະນຸລັກຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ.

ມາດຕາ 30. ເຂດປ້ອງກັນນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ

ລັດຖະບານເປັນຜູ້ກຳນົດເຂດປ້ອງກັນນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອແນໃສ່ຕອບສະໜອງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງນ້ຳ ໃຫ້ປະຊາຊົນໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ. ບໍລິເວນເຂດປ້ອງກັນດັ່ງກ່າວ ອາດຈະຫມາຍເຂດແດນ ຫລື ລ້ອມຮວ່ວໄວ້. ໃນບໍລິເວນເຂດປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ມີສິ່ງປຸກສ້າງ, ທຳການຜະລິດກະສິກຳ, ອຸດສາຫະກຳ, ລ້ຽງສັດ, ຊຸດຄນຫີນ, ແຮ່ທາດ, ດິນ, ຊາຍ, ຖອກຂີ້ເຫຍື້ອ, ສິ່ງເສດເຫຼືອ, ນ້ຳເປື້ອນ, ຂອງເປື້ອ, ວັດຖຸເຄມີ, ຖິ້ມລະເບີດ, ຝັງຊາກສົບ ຫລື ຊາກສັດ ແລະ ອື່ນໆທີ່ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມເສຍຫາຍ ຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ຂອງນ້ຳ ຫລື ມີການສ່ຽງຕໍ່ການແຜ່ຂະຫຍາຍເຊື້ອພະຍາດຕ່າງໆນັ້ນ ລັດຖະບານຈະກຳນົດເຂດ ຫລື ເນື້ອທີ່ປ້ອງກັນເພີ່ມເຕີມ ຫລື ນຳໃຊ້ມາດຕະການປ້ອງກັນອື່ນໆອີກ.

ມາດຕາ 31. ການເກືອດຫ້າມ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການປົກປັກຮັກສານ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ມີປະສິດທິຜົນ ຫ້າມເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງ :

1. ດຳເນີນການນຳໃຊ້, ຊຸດຄນ ຫລື ທຳລາຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ທີ່ຢູ່ໃນເຂດສະຫງວນ;
2. ຕັດຕນໄມ້ທີ່ຢູ່ໃນເຂດປ້ອງກັນຕນກຳເນີດຂອງນ້ຳ ຫລື ຢູ່ອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ;
3. ຊຸດ, ເຈາະ, ກິ່ນ ຫລື ປັບແປງຫນ້າດິນ ທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດມີການເຊາະເຈື່ອນ ໃນເຂດອ່າງຮັບນ້ຳ, ຖິ້ມ ຫລື ຖອກເທວັດຖຸສິ່ງຂອງ ລົງໃນແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈະພາໃຫ້ແຫຼ່ງນ້ຳຕົ້ນເຂີນ ປົກແຫ້ງ ຫລື ເນົ່າເຫມັນເປັນພິດ.

ຫ້າມການກະທຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເວັ້ນເສຍແຕ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ:

1. ກໍ່ສ້າງ ຫລື ປຸກສ້າງຢູ່ແຄມນ້ຳ, ຮີມນ້ຳ ແລະ ໃນນ້ຳ;
2. ຊຸດຄນ, ດູດ ຫລື ຈົກເອົາຊາຍ, ຫີນແຮ່, ແຮ່ທາດ, ດິນ ຫລື ຕົມ ອອກຈາກພື້ນທີ່ແຄມຝັ່ງ ຫລື ເຂດອ້ອມແຫຼ່ງນ້ຳ;
3. ຊຸດຄອງລະບາຍນ້ຳ, ຖິ້ມ, ຕັດແປງ ຫລື ປ່ຽນເນື້ອທີ່ແມ່ນ້ຳ, ຫນອງ, ປົງ, ທາມທີ່ເປັນຂອງສາທາລະນະລວມທັງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ຈະກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ ຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງສາທາລະນະ

ນະ ແລະ ຜູ້ອື່ນ;

4. ກໍ່ສ້າງສິ່ງກົດຂວາງທາງໄຫຼຂອງນ້ຳ ຫລື ກົດຂວາງທາງຄົມມະນາຄົມທາງນ້ຳ;

5. ດັດແປງທາງໄຫຼຂອງນ້ຳ ຫລື ສ້າງປະຕູປິດ-ເປີດນ້ຳ, ຊຸດ ຫລື ຈົກ ຮ່ອງລະບາຍນ້ຳ ຂະຫນາດກາງ ຫລື ຂະຫນາດໃຫຍ່.

ຄຽງຄູ່ກັບການເກືອດຫ້າມເທິງນີ້ ລັດຖະບານຍັງສົ່ງເສີມການປູກຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຟື້ນຟູປ່າໄມ້ ຢູ່ໃນເຂດປ້ອງກັນແຫຼ່ງນ້ຳອີກດ້ວຍ.

ມາດຕາ 32. ມາດຕະຖານຄຸນນະພາບນ້ຳ

ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນ້ຳ ເປັນຜູ້ກຳນົດມາດຕະຖານຄຸນນະພາບນ້ຳດີ້ມ ແລະ ນ້ຳ ທີ່ໃຊ້ແລ້ວ ຊຶ່ງລະບາຍລົງສູ່ແຫຼ່ງນ້ຳ ຫລື ແຫ່ງອື່ນໆ.

ຫມວດທີ VI

ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບ

ມາດຕາ 33. ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບ

ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບ ແມ່ນສະພາບຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງໃຫ້ເປັນໄປຕາມທຳມະຊາດ ຫລື ຕາມກົດຫມາຍກຳນົດ.

ມາດຕາ 34. ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບຕາມທຳມະຊາດ

ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນເທິງ ບໍ່ມີສິດກົດກັ້ນການໄຫລອັນປົກກະຕິຂອງນ້ຳ ຊຶ່ງຈະສ້າງຄວາມເສຍ ຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ນ້ຳຢູ່ໃນທີ່ດິນຕອນລຸ່ມ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການກົດກັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້ນ້ຳຢູ່ທີ່ດິນຕອນລຸ່ມນັ້ນ ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນເທິງຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍຕາມຄວາມເຫມາະສົມ.

ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນລຸ່ມຈຳຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ນ້ຳທີ່ໄຫລໂດຍທຳມະຊາດຈາກທີ່ດິນຕອນເທິງລົງສູ່ຫລື ຜ່ານທີ່ດິນຂອງຕົນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນລຸ່ມຫາກໄດ້ກັກຕ້ນນ້ຳ ຊຶ່ງໄດ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນເທິງ ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນລຸ່ມດັ່ງກ່າວນັ້ນກໍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ.

ມາດຕາ 35. ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບຕາມກົດຫມາຍ

ຜູ້ທີ່ໄດ້ບຸກສ້າງ ຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນກິດຈະການໃດໜຶ່ງ ມີສິດໄດ້ຮັບທາງຜ່ານຂອງນ້ຳທຸກປະເພດລວມທັງນ້ຳເບື້ອນ, ນ້ຳເສຍຄຸນ ຫລື ນ້ຳເປັນພິດ ໂດຍໃຊ້ທີ່ ຫລື ຊຸດຮ່ອງຜ່ານທີ່ດິນຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງ ແຕ່ຕ້ອງມີມາດຕະການຢ່າງເຫມາະສົມ ແລະ ບໍ່ໃຫ້

ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍແກ່ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນຕອນທີ່ນໍ້າໄຫລຜ່ານນັ້ນ .

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການລະເມີດ ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບຕາມກົດໝາຍ ອັນໄດ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ ໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງແລ້ວ ຜູ້ລະເມີດ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກກໍລະນີດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ. ຖ້າວ່າຜູ້ຍອມຮັບຕາມກົດໝາຍ ຫາກຖືກເສຍຫາຍ ແຕ່ກໍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດນໍາແລ້ວກໍຕ້ອງໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ຕາມຄວາມເໝາະສົມເຊັ່ນກັນ.

ມາດຕາ 36. ສິດຂອງຜູ້ຄອບຄອງ ຫລື ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງທີ່ດິນ ທີ່ເປັນທາງຜ່ານຂອງນໍ້າ

ຜູ້ຄອບຄອງທີ່ດິນທີ່ເປັນທາງຜ່ານ ຫລື ທີ່ດິນໃກ້ຄຽງ ມີສິດໃຊ້ກົດຈະການທີ່ກຳນົດ ໄວ້ໃນມາດຕາ 35 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ແຕ່ຕ້ອງປະກອບສ່ວນໃນການໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຄ່າກໍ່ສ້າງ, ຄ່ານໍາໃຊ້ ແລະ ຄ່າບົວລະບັດ ຮັກສາຕາມສ່ວນທີ່ດິນນໍາໃຊ້ກົດຈະການເຫລົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 37. ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງການນໍາໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ ແຫລ່ງນໍ້າ

ອົງການຄຸ້ມຄອງການນໍາໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫລ່ງນໍ້າມີສິດຕິດຕັ້ງ, ປຸກສ້າງສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນໃສ່ທີ່ດິນຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ເພື່ອແຈກຢາຍ, ກວດການຈໍາ ຫລື ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງນໍ້າ ລວມທັງສິດເນັ່ງສາຍໄຟຟ້າ, ທໍ່ນໍ້າຜ່ານທີ່ດິນດັ່ງກ່າວ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນຢ່າງເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 38. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເນື່ອງມາຈາກ ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕ້ອງຍອມຮັບ ແມ່ນອໍານາດການປົກຄອງເປັນຜູ້ແກ້ໄຂດ້ວຍການໄກ່ເກ່ຍ. ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດຕົກລົງກັນໄດ້ ແມ່ນສານຈະເປັນຜູ້ພິຈາລະນາແກ້ໄຂ.

**ຫມວດທີ VII
ການສະກັດກັ້ນ ແລະ ການຕ້ານຜົນຮ້າຍຈາກນໍ້າ**

ມາດຕາ 39. ຜົນເສຍຫາຍຈາກນໍ້າ

ຜົນເສຍຫາຍຈາກນໍ້າ ແມ່ນຄວາມເສຍຫາຍທີ່ເນື່ອງມາຈາກນໍ້າ ຍ້ອນໄພທໍາມະຊາດ ຫລື ຍ້ອນການກະທໍາຂອງຄົນເຊັ່ນ: ນໍ້າຖ້ວມ, ນໍ້າມາກ, ນໍ້າຢຶ່ງ, ການເກີດນໍ້າເຄັມ, ນໍ້າເປ້ອນ, ນໍ້າເສຍ ຄຸນ, ນໍ້າຊຸ່ນ, ນໍ້າຕື້ນເຂີນ, ການເຊາະເຈ້ອນ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 40. ການຕ້ານໄພນໍ້າຖ້ວມ

ອໍານາດການປົກຄອງທຸກຂັ້ນ ຕ້ອງເປັນເຈາະການໃນການນໍາພາ ແລະ ນໍາໃຊ້ມາດຕະການ

ຕ່າງໆ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ, ປະຕິບັດຕາມແຜນການລວມ ແລະ ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການ ກັນ ແລະ ຕ້ານ ໄພນ້ຳຖ້ວມ. ໃນກໍລະນີທີ່ມີໄພນ້ຳຖ້ວມເກີດຂຶ້ນກະທັນຫັນ ອຳນາດການປົກຄອງໃນບ່ອນນັ້ນ ຕ້ອງເປັນ ເຈາການໃນການແກ້ໄຂ.

ເພື່ອກັນ ແລະ ຕ້ານໄພນ້ຳຖ້ວມ ອຳນາດການປົກຄອງແຕ່ລະຂັ້ນ ມີສິດລະດົມວັດຖຸອຸປະກອນ, ແຮງງານ ແລະ ນຳໃຊ້ງົບປະມານຂອງລັດ, ຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງເຂົາໃນການກັນ ແລະ ຕ້ານໄພນ້ຳຖ້ວມ. ເມື່ອວຽກງານສິ້ນສຸດແລ້ວ ຕ້ອງລົງວັດຖຸອຸປະກອນນັ້ນຄືນໃຫ້ເຈາຂອງ ແລະ ໃຊ້ແທນຄ່າເສຍຫາຍ ຂອງວັດຖຸອຸປະກອນດັ່ງກ່າວ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງມີພັນທະໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືແກ່ອຳນາດການປົກຄອງ ໃນການກັນ ແລະ ຕ້ານໄພນ້ຳຖ້ວມ.

ມາດຕາ 41. ການກັນ ແລະ ຕ້ານໄພເຊາະເຈື່ອນ

ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນ້ຳ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທຸກຂັ້ນຕ້ອງເພີ່ມທະວີການນຳ ພາໃນການກັນ ແລະ ຕ້ານໄພເຊາະເຈື່ອນ. ຫ້າມດຳເນີນກິດຈະການທີ່ຈະພາໃຫ້ເກີດການເຊາະເຈື່ອນ ເຊັ່ນ: ການກໍ່ສ້າງ, ການຕັດຕົ້ນໄມ້, ການຂຸດຄົ້ນເອົາຫີນ, ຫີນແຮ່, ດິນ, ຊາຍ, ແຮ່ທາດ ແລະອື່ນໆ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສະກັດກັ້ນໄພຈາກການເຊາະເຈື່ອນມີປະສິດທິຜົນ ອົງການດັ່ງ ກ່າວ ຕ້ອງມີແຜນການ ເພື່ອກັນໄພເຊາະເຈື່ອນ ຢູ່ບ່ອນທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນເຊັ່ນ: ການປູກຕົ້ນໄມ້ຕາມ ຕາຝັ່ງ ແລະ ດຳເນີນມາດຕະການອື່ນໆ.

ມາດຕາ 42. ການປ້ອງກັນນ້ຳເປື້ອນ ແລະ ນ້ຳເສຍຄຸນ

ນ້ຳເປື້ອນແມ່ນນ້ຳທີ່ບໍ່ສະອາດ ຫລື ນ້ຳທີ່ໄດ້ຜ່ານການໃຊ້ແລ້ວ ຊຶ່ງສາມາດນຳມາໃຊ້ໄດ້ອີກ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຜ່ານການບຳບັດແລ້ວ.

ນ້ຳເສຍຄຸນ ແມ່ນນ້ຳທີ່ຜ່ານການໃຊ້ແລ້ວ ທີ່ມີສິ່ງສົກກະປົກ, ສານເຄມີເຈືອປົນຢູ່ ຊຶ່ງພາໃຫ້ ເສຍຄຸນລັກສະນະຂອງນ້ຳ ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ຕ້ອງເຄົາລົບລະບຽບການ ກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນນ້ຳເສຍຄຸນ.

ຫ້າມທຸກການກະທຳ ທີ່ຈະກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ນ້ຳ ຫລື ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ, ສິ່ງແວດ ລ້ອມ, ສັດ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ, ຫ້າມຖິ້ມ ຫລື ປ່ອຍສິ່ງເສດເຫຼືອ ທຸກປະເພດລົງໃນ ແຫຼ່ງນ້ຳ ຊຶ່ງຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດນ້ຳເປື້ອນ ຫລື ນ້ຳເສຍຄຸນເກີນລະດັບມາດຕະຖານຄວາມເປີຂ ເປື້ອນ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງນ້ຳ ທີ່ໄດ້ອະນຸມັດ.

ກ່ອນຈະຖິ້ມ, ປ່ອຍນ້ຳເປື້ອນ, ນ້ຳເສຍຄຸນ ຫລື ສິ່ງເສດເຫຼືອ ທີ່ເກີນລະດັບມາດຕະຖານລົງສູ່ ແຫຼ່ງນ້ຳ ຕ້ອງໄດ້ມີການບຳບັດເສຍກ່ອນເຊັ່ນ: ນ້ຳຈາກໂຮງຈັກ, ໂຮງງານ, ໂຮງຂ້າສັດ, ໂຮງພະຍາ ບານ ແລະ ອື່ນໆ.

ຖ້າບຸກຄົນໃດຫາກພົບເຫັນການກະທຳທີ່ກ່າວເທິງນີ້ ຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງ ບ້ານ ຫລື ອົງການທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບກ່ຽວຂ້ອງຊາບ ເພື່ອມີວິທີການແກ້ໄຂຢ່າງທັນການ.

ມາດຕາ 43. ການຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາ

ອົງການຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ມີໜ້າທີ່ຕິດຕາມ, ກວດກາ ຢ່າງເປັນປະຈຳ ກ່ຽວກັບການເຄົາລົບ ແລະ ປະຕິບັດບັນດາມາດຕະການດັ່ງນີ້ :

1. ມາດຕະຖານ, ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງນໍ້າ ຕາມທີ່ລະບຽບກົດໝາຍໄດ້ກຳນົດ ໄວ້;
2. ການນໍາໃຊ້ນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມປະເພດ ແລະ ລະບອບການ ນໍາໃຊ້;
3. ການປະຕິບັດໂຄງການກໍ່ສ້າງກ່ຽວກັບການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມແຜນການ ພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແຜນຈັດສັນແຫຼ່ງນໍ້າ, ແຜນແມ່ບົດ ແລະ ແຜນກໍ່ສ້າງ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ.

ນອກຈາກການປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍອື່ນໆ ກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ແລ້ວ ຍັງຕ້ອງໄດ້ຈັດຕັ້ງກອງທຶນ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາ ແລະ ພັດທະນານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງ ນໍ້າອີກຕື່ມ.

ຫມວດທີ VIII

ການຮ່ວມມືສາກົນກ່ຽວກັບການນໍາໃຊ້,

ຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສາ,ພັດທະນານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ

ມາດຕາ 44. ການພັດທະນາ, ການຄຸ້ມຄອງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ລະຫວ່າງປະເທດ

ການຂຸດຄົ້ນ, ນໍາໃຊ້, ຄອບຄອງ, ປົກປັກຮັກສາ, ພັດທະນານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ລະຫວ່າງປະເທດ, ຕ້ອງດໍາເນີນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ລະຫວ່າງຊາດ ແລະ ສົນທິສັນຍາທີ່ໄດ້ ເຊັນນໍາກັນເຊັ່ນ: ການນໍາໃຊ້, ການອະນຸລັກແຫຼ່ງນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າຮ່ວມລະຫວ່າງ ສາ ທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກັບປະເທດໃກ້ຄຽງ ຕ້ອງດໍາເນີນບົນພື້ນຖານຄວາມຍຸຕິ ທໍາ, ສົມເຫດສົມຜົນ, ຄວາມສະເໝີພາບ, ການເຄົາລົບເອກະລາດ, ອະທິປະໄຕ ແລະ ຜົນແຜ່ນດິນ ອັນຄົບຖ້ວນຂອງກັນ ແລະ ກັນ.

ມາດຕາ 45. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບນໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ລະຫວ່າງປະເທດ

ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກັບປະເທດໃກ້ ຄຽງ ກ່ຽວກັບການຂຸດຄົ້ນ, ນໍາໃຊ້, ຄຸ້ມຄອງ, ປົກປັກຮັກສານໍ້າ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນໍ້າ ແລະ ການປ້ອງກັນຜົນເສຍຫາຍຈາກນໍ້າ ຕ້ອງແກ້ໄຂໂດຍລັດຖະບານແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກັບລັດຖະບານຂອງປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ບົນພື້ນຖານມິດຕະພາບ, ສະເໝີພາບ ໂດຍ ຜ່ານທາງການທູດ ແລະ ຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສັນຍາລະຫວ່າງຊາດ ທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ

ປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ແລະຮັບຮູ້.

ຫມວດທີ IX

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 46. ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນ ໃນການປົກປັກຮັກສາ, ພັດທະນາ, ຊຸດຄຸນ, ນຳໃຊ້, ອະນຸລັກແຫລ່ງນ້ຳ, ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບແຜນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ແຜນຈັດສັນແຫຼ່ງນ້ຳ, ແຜນອະນຸລັກ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ລວມທັງການສ້າງອ່າງເກັບນ້ຳ ແລະ ການປູກຕົ້ມໄມ້ ຢູ່ໃນເຂດປ້ອງກັນແຫຼ່ງນ້ຳ ຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆ ຊຶ່ງລັດຖະບານເປັນຜູ້ກຳນົດ.

ມາດຕາ 47. ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ຫລືອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ໄດ້ລະເມີດກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືກສຶກສາອົບຮົມ, ປັບໃຫມ ຫລື ລົງໂທດຕາມລະບຽບກົດຫມາຍ ຂອງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີໃນສະຖານຫນັກ ຫລືເບົາ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການໃຊ້ແທນທາງແພ່ງ ຫລື ມີການລົງໂທດທາງອາຍາ ສິ່ງກໍ່ສ້າງ ຫລື ກິດຈະການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນ ຈະຖືກຮື້ຖອນ ຫລື ທຳລາຍຖິ້ມ.

ຫມວດທີ X

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 48. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ລັດຖະບານແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ມີໜ້າທີ່ອອກຂໍ້ກຳນົດລະອຽດ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດຫມາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 49. ຜົນສັກສິດ

ກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ຫລັງຈາກ 90 ວັນ ນັບແຕ່ມີປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ອອກລັດຖະດຳລັດ ປະກາດໃຊ້ ເປັນຕົ້ນໄປ. ຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ທີ່ຂັດກັບກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 11 / 10 / 1996.
ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ
ສະໝານ ວິຍະເກດ

